

det ikke, saadan som det forslaar i England, men jeg har heller ikke noget Øjeblik tænkt mig, at man skulde sætte Grænsen der. Men jeg kunde ganske vist have tænkt mig, at man havde begyndt Forhøjelsen noget højere oppe end ved de 800 Kr., om hvilke det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) med fuldeste Ret sagde, at de repræsentere ikke det samme i Øjeblikket, som de gjorde i 1903, da Lovene oprindeligt blev vedtagne.

Ved Siden af Ændringen i Formue- og Indkomstskatten, som er den mest tiltalende Del af dette Skatteprogram, staar saadan store Skatteforhøjelse, som skulde komme dels ved Ændringen i Toldlovbestemmelserne, dels ved en Ændring af Postloven og endelig for den væsentligste Dels Vedkommende ved en Forandring af Ølskatten og Brændevinsskatten. Jeg skal ikke indlade mig paa at gentage for det høje Ting de Betragtninger, som tidligere have været anstillede over disse Skatter fra Bergs og Hørups Side og fra en Række Medlemmer af dette Ting, som nu om kort Tid skulle til at stemme for de Skatter, som de tidligere i de heftigste Ord fordømte. Jeg skal ikke gentage disse gamle Udtalelser, fordi jeg har efterhaanden faaet det Indtryk, at det er den mest ørkesløse Ting, man kan foretage sig overfor de Herrer. De Herrer have ligesom efterhaanden affundet sig med dette, de ere blevne indstillede paa, at de skulle gøre noget andet nu end det, de i sin Tid blev valgte paa. Og ikke mindst gælder det den højtærede Finansminister. Jeg har i stigende Grad faaet det Indtryk, at naar han stilles overfor gamle Standpunkter og gamle Udtalelser, er hans eneste Svar egentlig en temmelig ligegyldig Trækken paa Skuldrene, en Forbavselse over, at nogen gider gøre Ophævelse over noget saa selvfølgelig som, at han nu indtager et andet Standpunkt end det, han i sin Tid indtog. Jeg skal derfor ikke beskæftige mig med den Modsætning, der er mellem disse Forslag og det, der tidligere har været hævdede af de samme Mennesker. Jeg vil derimod understrege, at hvert Ord, man i gamle Dage sagde om, at denne Gruppe af Skatter ramte langt ned i Befolkningen, er den Dag i Dag uomtvisteligt. Man har ikke en Gang forsøgt at paavise det modsatte, og jeg tror, at alle ærede Medlemmer, som undersøge denne Sag, ville komme til at sande, at de gamle Udtalelser paa dette Punkt have Vægt, ikke fordi det netop er de Mennesker, der have udtalt dem, men fordi selve de Betragtninger, der ligge bagved, og selve de Grunde, der blev givne for dem, ere afgørende rigtige. Tænk Dem

blot den Forskel, der vil vise sig at være, hvis man i Stedet for en Øl- og Brænde- vinsskat paa 5—6 Mill., som her foreslaas, satte en Formueskat, som var uden progressiv Skala. Ærede Medlemmer ville faa et Indtryk af, hvor overordentlig stor Forskellen vil blive, blot derved, at jeg nævner, at der i Danmark findes saadant noget som 2,000 Mennesker, der have en Formue af over 200,000 Kr. hver. Disse 2,000 Mennesker eje efter Skatteopgørelsen i 1904—05 saadant noget som 1,100 Mill. Kr., og disse 1,100 Mill. Kr. ere en Tiendedel af den samlede danske Nationalformue og mellem en Fjerdedel og en Femtedel af det til Formueskat skattepligtige Beløb. Med andre Ord, hvis vi i Stedet for de to indirekte Skatter tog denne ene direkte Skat, Formueskatten, og det ikke en Gang progressiv men ganske almindelig proportional, vilde Følgen blive, at de 2,000 Mennesker, som nu ere de allerrigste i Danmark, vilde komme til at betale noget over den ene Million af de 5—6 Millioner, som nu komme ind ved den indirekte Skat. Jeg tror ikke, at nogen eneste af de ærede Medlemmer tror paa, at disse Mennesker kommer til at betale den ene Million ved Brænde- og Ølskatten. Jeg ved ikke, om ret mange af disse 2,000 Familier bruge saa meget af de Ting; det er muligt, at de fortrinsvis holde sig til andre Arter af Drikke end netop disse to. Men selv om de anvendte Brænde- vin og i det hele Alkohol i meget betydelig Grad, vil der dog langt fra kunne blive Tale om, at de komme til at betale blot tilnærmelsesvis det Beløb, som de vilde komme til at betale, hvis man tog en uskyldig Formueskat i Stedet for den, her er Tale om.

Nu ved jeg ganske vist, at naar jeg siger dette, udsætter jeg mig for at komme i alvorlig Konflikt med det ærede Medlem fra Nyborg (Birch). Det ærede Medlem beskæftigede sig i Gaar med mig og med mine Udtalelser, idet han talte om, hvad man kunde og burde lægge paa Formue og Indkomst. Jeg kommer til at gøre et Par Sidebemærkninger til det ærede Medlem. Han sagde i Gaar, at jeg i sin Tid havde tippet dette høje Ting om at vedtage den københavnske Indkomstskattelov. Det ærede Medlem tager i saa Henseende ganske fejl. Den Udtalelse, jeg fremsatte overfor dette Ting, da jeg anbefalede Vedtagelsen af Loven, lyder saaledes: „Under disse Omstændigheder kan jeg da paa dette Tidspunkt af Samlingen, for at opnaa noget i denne Sag, anbefale dette Forslag til Vedtagelse, men jeg gør det unægtelig med megen Betænkelighed og med megen